

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐՅԱՆ

Նայվածք մը

Ամբան տապեն ես խոնջած՝
Թավուտքի մը բյուր բյուր կայծ
Տերևներուն շուքն ինկած՝
Ո՛րչափ սիրեն շունչն հովտաց՝
Մեղմիկ
Հողմիկ:

Արշալույսին կանուխկեկ՝
Ո՛րչափ սիրեն՝ ոտքս մերկ
Կոխելով մարգ ծաղկաներկ՝
Լըվացվելու գտնել մեկ
Հստակ
Վըտակ:

Երբ միայնակ ես գամ ման,
Ո՛րչափ սիրեն կրակներս այն
Ներշնչելու սերս անձայն՝
Հոտոտելու կույսի նման՝
Քաղցրիկ
Ծաղիկ:

Երբ հովանի աստղագարդ
Ըլլա երկնից գմբեթարդ,

Որչափ սիրեն ի սաղարթս
Երբ կը հյուսե երգ ի վարդ
Թրթրակ
Սոխակ:

Բայց ասոնք չեն փոխեր բնավ
Մեկ նայվածքին հետ անբավ
Թե յողարկե ինձ հեշտյավ
Իր աչերեն վառ . ու սյավ
Լուսիկ
Կուսիկ:

1871
